

БРАТЯ ГРИМ

БАБА ХОЛА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Една вдовица имала две дъщери. Едната от тях била хубава и работлива, а другата — грозна и мързелива. Но тя обичала много повече грозната и мързеливата, защото ѝ била родна дъщеря, а втората била завареница и трябвало да върши всичката работа вкъщи. Вдовицата карала всеки ден горкото момиче да сяда до кладенеца край широкия друм и да преде, докато от пръстите му потече кръв.

Случило се така, че веднъж вретеното се обагрило от кръвта в червено. Навело се момичето да го измие в кладенеца, но то се изплъзнало от ръцете му и паднало във водата. Заплакало момичето, завтекло се при мащехата, разказало ѝ за сполетялата го беда. Тя го сгълчала и безмилостно рекла:

— Щом си изпуснала вретеното в кладенеца, сега ще слезеш да го извадиш оттам.

Върнало се то при кладенеца и не знаело какво да направи. Ала се страхувало толкова много от мащехата, че скочило във водата, за да извади вретеното. Завило му се свят и загубило съзнание, но като се свестило, видяло наоколо една хубава поляна и стигнало до една пещ, пълна с хляб, а хлябът му викнал:

— Извади ме, извади ме, иначе ще изгоря. Отдавна вече съм готов опечен.

Приближило се момичето и извадило с лопатата всичкия хляб от пещта. После продължило по-нататък и стигнало до едно дърво, отрупано с ябълки. То му викнало:

— Разклати ме, разклати ме, ябълките ми са вече зрели.

Раздрусало момичето дървото, така че ябълките завалели като дъжд, и друсало, докато по клоните не останала нито една ябълка. Като събрало всички ябълки накуп то продължило нататък. Накрая стигнало до една малка къщурка, от която надничала стара жена. Старицата имала много големи зъби. Момичето се уплашило и понечило да избяга. Но старата жена викнала след него:

— От какво се боиш, мило дете? Остани при мен и ако вършиш всичката работа вкъщи както трябва, ще получиш богато възнаграждение. Само трябва много да внимаваш, като оправяш леглото ми, и старателно да изтупваш дюшека, та пухчетата да се разхвърчат. Тогава на земята ще вали пухкав сняг, защото аз съм баба Хола.

Старицата го увещавала с толкова благи думи, че вдъхнала доверие у момичето и то се съгласило да остане при нея. Вършело старателно всичката работа и изтърсвало винаги дюшека толкова силно, че пухчетата се разлетявали като снежинки. Старицата била много доволна.

Момичето живеело добре при старицата, не чуло от нея нито една лоша дума и всеки ден ядяло хубави гозби. Ала минало време и го обзела тъга. Отначало само не знаело какво му липсва, но накрая разбрало, че е копнеж по родния дом. Макар че при баба Хола му било хиляди пъти по-добре, отколкото вкъщи, то изпитвало силно желание да се върне у дома. Накрая рекло на старицата:

— Домиля ми за вкъщи и макар че тук, долу, живея добре, не мога да остана повече, трябва да се върна при нашите.

Баба Хола му рекла:

— Добре е, че искаш да се върнеш у дома. Ти ми служи вярно много време, сега аз ще те изведа на горния свят.

Хванала момичето за ръка и го завела до една голяма врата. Вратата се отворила и щом момичето прекрачило прага, отгоре му се изсипал златен дъжд и всичкото злато полепнало по него и го покрило от глава до пети.

— Това ти се полага за службата при мен — рекла баба Хола.

Дала му и вретеното, което някога то изпуснало в кладенеца. После вратата се затворила и момичето се намерило в горния свят, недалеч от родната си къща. Като влязло в двора, петелът, който бил кацнал на кладенеца, викнал:

— *Кукуругу!*

Нашата златна мома

пак си е у дома.

Момичето влязло в къщата и тъй като било цялото в злато, мащехата и дъщеря ѝ го посрещнали добре.

То им разказало всичко, което му се било случило, и щом мащехата чула как е получило това голямо богатство, решила да изпрати и другата си дъщеря, за да я споходи и нея този късмет.

Накарала я да седне до кладенеца и да преде. А за да се напои с кръв вретеното, мързеланата си пробола пръстите, като пъхнала ръката си в бодливия плет. После хвърлила вретеното в кладенеца и сама скочила след него. Намерила се като сестра си на хубавата поляна и тръгнала по същата пътека. Като стигнала до пещта, хлябът пак ѝ викнал:

— Извади ме, извади ме, иначе ще изгоря. Отдавна вече съм готов опечен.

Но мързеланата отвърнала:

— Да не искаш да се изцапам!

И продължила нататък.

Скоро стигнала до ябълковото дърво, което викнало насреща ѝ:

— Разклати ме, разклати ме, ябълките ми са вече зрели.

А тя отвърнала:

— Само това ми липсваше! Да не искаш някоя ябълка да ме удари по главата.

И продължила нататък.

Като стигнала до къщата на баба Хола, не се изплашила от големите ѝ зъби, защото знаела за тях от сестра си, и веднага се съгласила да постъпи на служба при нея.

Първия ден се насилила да поработи, била прилежна и послушна, защото си мислела за многото злато, което щяла да получи. Но на втория ден започнало да я домързява, а на третия не искала дори да стане сутринта от леглото. Не оправила както трябва и постелята на баба Хола и не изтърсила дюшека така, че пухчетата да се разхвърчат.

Всичко това дотегнало много скоро на баба Хола и тя рекла на момичето, че не иска повече то да ѝ прислужва. Мързеланата само това и чакала, като си мислела, че сега ще потече златният дъжд. Повела я баба Хола като сестра ѝ към вратата, но щом ленивото момиче прекрачило прага, вместо злато, върху него се изсипал цял котел с катран.

— Това ти се полага за службата при мен — рекла баба Хола и затръшна вратата.

Върнало се мързеливото момиче вкъщи, ала било цялото черно от катрана. Петелът бил кацнал на кладенеца. Като го видял, викнал:

— Кукуругу!

*Нашата черна мома
пак си е у дома.*

А катранът си останал полепнал по мързеланата и не могли да го
изтрият до края на живота ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.